

DIUMENGE XXI DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Joan M. Mayol, rector del Santuari de Santa Maria de Montserrat
27 d'agost de 2017
Mt 16,13-20

En la trama narrativa que sant Mateu dibuixa al llarg del seu evangeli hi descobrim la pedagogia de Jesús: les obres abans que les paraules. Després de tot un itinerari catequètic i social per terres de Palestina en el qual han pogut escoltar la seva doctrina i veure i tocar les obres de Déu en els signes de les guaricions i dels miracles, Jesús, lluny del brogit de la gent, prop de les fonts del Jordà, a Cesarea de Felip, els pregunta sobre la impressió que tot plegat produeix en el poble en general i en ells en particular.

La resposta espontània de Pere és sincera, sortida del cor, és una fe certa, i sobre ella Jesús fundarà la seva Església, és a dir: la comunitat convocada per ell mateix un cop ressuscitat d'entre els morts, i li donarà, sota el símbol d'unes claus molt particulars _lliguen i deslliguen_ un poder que ja veurem més endavant quin és.

Cal notar que tots els verbs adreçats a la resposta de Pere: "Vos sou el Messies, el Fill del Déu viu", estan conjugats en futur: "jo edificaré, et donaré, etc. Jesús no li dóna ara les claus, les hi donarà després, i no ho fa ara sinó més tard perquè encara no ha dut a terme la seva obra redemptora que il·luminarà amb certesa la confessió de fe de Pere.

La porta del Regne de Déu és l'evangeli, però el secret que amaga, la poderosa llavor de vida i d'esperança que conté, no es troba en la literalitat de les seves paraules sinó el fet viu de la donació de Jesús que les acredita, no amb argumentacions merament humanes sinó amb l'evidència, palpable en el seu moment històric, del Fill del Déu viu que venç la mort després de la seva passió abraçant de nou els homes i oferint-los la vida immortal que ell plenament posseeix. És el poder de l'amor crucificat el qui té la força de deslligar del pecat i esbotzar les portes del reialme de la Mort per sempre; és el ressuscitat qui té l'habilitat de lligar tot amb l'amor i portar-ho a la perfecció. Les claus de Regne confiades a Pere tenen un nom: la misericòrdia i la joia pasquals.

Pere rep aquestes claus en ser envoltat tot ell per la misericòrdia de Déu, perdonat de la seva traïció i després omplert de la joia de l'Esperit Sant. Ell és el primer de ser deslligat del poder del pecat i lligat a l'amor fidel i incondicional de Jesús ressuscitat.

Les claus són concedides a Pere d'una manera singular però, aquesta capacitat de perdó i de gràcia que representen, segons el mateix evangeli, també fou donada per Jesús mateix als deixebles; la fe de Pere és la pedra, però amb Pere tots els batejats formem part d'aquesta edificació construïda per Crist sobre la seva fe.

Per això, com Església, sempre hem d'aprendre a usar aquest poder concedit a les claus. És més, les claus del Regne, la misericòrdia i la joia, és a dir la mort i la resurrecció de Jesús són el do de Déu ofert a tots els homes encara que, com els contemporanis de Jesús, avui, també molts valorin la seva persona de diferent manera que nosaltres. Uns creuen que és un profeta, altres un home que certament a marcat con ningú la història de la humanitat. Malgrat tot, la seva obra continua suscitant la mateixa pregunta a tots i esperant una resposta més atrevida des del compromís personal. Les bones obres i l'alegria espiritual dels cristians haurien d'ajudar a plantejar interrogants vitals, a suscitar l'interès per conèixer qui és realment aquest Jesús que, malgrat que les infidelitats dels fills de l'Església enfosqueixen el seu rostre, continua actual i provocador, proper i fascinant amb la seva proposta de vida i d'esperança.

Ningú no es coneix veritablement a si mateix fins que no s'ha trobat amb Jesús. Parafraçant a Machado, podrien dir que l'ànima de Jesús és com una finestra inundada de sol, una finestra a la qual dóna gust d'abocar-s'hi, perquè trobem en ella l'escalfor que ens fa sentir més plens de vida. Aquest és el repte gran que, amb convicció i humilitat, hem de seguir oferint al món i ara hem de continuar responant nosaltres mateixos amb sinceritat de cor com Església. Conèixer-se hom

mateix segons el Fill de Déu és l'experiència més meravellosa i potent que l'home pugui experimentar com a ésser vivent; conèixer-se sincerament en el bé i en el mal que lluiten dins nostre, conèixer-se un mateix des de la misericòrdia del crucificat que ens allibera del cercle viciós de l'egoisme; conèixer-se des de l'amor del Crist ressuscitat que fa créixer i enforteix la bondat que sustenta la dignitat de l'home. Conèixer-se un mateix en Jesús és en definitiva descobrir les possibilitats reals que tenim de morir i ressuscitar, de convertir el dolor en consol, el mal en bé, el terrorisme en pau solidària i respecte mutu per llegar a les noves generacions una convivència més fraterna sense por ni recels. Que no sigui fàcil no vol dir que no sigui possible, que suposi sofriment i abnegació no vol dir que no comporti una esperança real. No tinguem por de respondre a la pregunta de Jesús: "Qui sóc jo per a vosaltres? La pregunta, en ella mateixa, ja és portadora de gràcia. El millor de nosaltres, en Ell, es troba en el compromís i la generositat de la nostra resposta.